

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/56/2020
Identifikačné číslo spisu:	2215211444
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2215211444.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banky Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému K. H., narodenému XX.XX.XXXX, bývajúcemu v Š., F. X, o zaplatenie 2790,59 eur s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Dunajská Streda pod sp. zn. 10C/323/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. apríla 2018, sp. zn. 26Co/240/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 20. apríla 2018 sp. zn. 26Co/240/2017 vo výroku, v ktorom vo zvyšnej časti zamietavého výroku napadnutý rozsudok potvrdil a vo výroku o trovách konania a rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 22. júna 2017 sp. zn. 10C/323/2015 v zamietajúcom výroku, ktorým rozhodol o úroku po zosplatnení a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Dunajská Streda na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len "okresný súd" alebo "súd prvej inštancie") rozsudkom z 22. júna 2017 sp. zn. 10C/323/2015 prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2521,34 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania počítaným od 27. marca 2015 do zaplatenia a vyčíslený ročný úrok z omeškania vo výške 2,39 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a tretím výrokom žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 70,30 %. Štvrtým výrokom rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa ako banka a žalovaný uzavreli dňa 6. februára 2014 úverovú zmluvu č. 0000000000131138 (ďalej len "úverová zmluva"), podľa ktorej mala žalobkyňa poskytnúť žalovanému úver 3000 eur. Úver mal byť splatený anuitnými splátkami do 20. mája 2019. Žalovaný po vyčerpaní poskytnutého úveru porušil svoje zmluvné povinnosti, preto ho žalobkyňa listom z 26. marca 2015 vyzvala na zaplatenie celého dlhu do 5. apríla 2015. Ku dňu predčasného zosplatnenia úveru nárok žalobkyne predstavoval 3 031,44 eur, z čoho istina bola 2790,59 eur, úroky 164,99 eur, úroky z omeškania 2,39 eur, poplatky za upomienky 69,75 eur a poplatky za poistenie schopnosti splácať úver 3,72 eur. Po právnej stránke súd prvej inštancie uzavrel, že úverová zmluva je

spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka, ako aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2020 Z. z., ktorá musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona. Dospel k záveru, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v citovanom ustanovení, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalobkyňa ako veriteľka určila splátku jednou sumou bez jasnej a určitej špecifikácie, aká suma z toho pripadá na istinu, na úroky a iné poplatky. Takto poskytnutý úver sa tak podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa má nárok na vrátenie istiny. Žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 3000 eur, žalovaný zaplatil 478,66 eur, má teda nárok na vrátenie rozdielu 2521,34 eur a vyčíslený úrok z omeškania vo výške 2,39 eur. Nárok na úrok z omeškania vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C. s. p.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len "odvolací súd" alebo "krajský súd") rozsudkom z 20. apríla 2018, sp. zn. 26Co/240/2017 na odvolanie žalobkyne (napadla zamietajúcu časť rozsudku) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti čiastočne zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni ďalších 437,93 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 437,93 eur od 6. apríla 2015 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; druhým výrokom vo zvyšnej časti zamietavého výroku napadnutý rozsudok potvrdil a tretím výrokom žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov celého konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa si uplatňovala nárok na zmluvný (dohodnutý) úrok vo výške 17,9 % aj po zosplatnení, a to až do úplného splatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu jej však takýto úrok nepatrí. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Podobne § 502 Obchodného zákonníka pri zmluve o úvere ustanovuje, že dlžník je od poskytnutia prostriedkov povinný platiť z nich úroky, ktoré sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Podľa názoru odvolacieho súdu citované ustanovenia vychádzajú zo zásady, že veriteľ má nárok na úroky ako zmluvnú odplatu za užívanie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o pôžičke alebo úvere. Zmluvná odplata patrí veriteľovi len za čas, počas ktorého dlžník užíva peňažné prostriedky v súlade so zmluvou. V momente, kedy užívanie peňažných prostriedkov zo strany dlžníka je v rozpore so zmluvou (lebo ich nevrátil v lehote splatnosti, či už v dohodnutej v zmluve alebo v dôsledku predčasného zosplatnenia), ide o omeškanie upravené osobitnými predpismi, na ktoré sa viažu iné (zákonné) nároky, a tieto možno zmluvne upraviť (modifikovať) len v tom rozsahu, v akom to zákon pripúšťa. Opačný výklad by podľa názoru súdu viedol k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodneniu veriteľov poskytujúcich peňažné prostriedky na základe zmluvy o pôžičke (§ 657 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka) oproti všetkým iným veriteľom peňažných prostriedkov. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je totiž maximálna sadzba úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch kogentná a nemožno sa od nej dohodou odchýliť (porovnaj judikát R 5/2000). Tým že by sa veriteľovi dovolilo žiadať za dobu omeškania popri úrokoch aj zmluvné úroky, by sa táto kogentnosť v podstate obchádzala. Uviedol, že takáto možnosť by bola pritom dostupná len veriteľom úverov a pôžičiek, keďže len tieto umožňujú dohodu o úroku na dobu užívania peňažných prostriedkov. Žalobkyni tak od 27. marca 2015 patrí len nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1. februára 2013 v sadzbe o 5 % vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, ktorá k 27. marcu 2015 bola vo výške 0 %. Odvolací súd uzavrel, že žalobkyňa mala podľa uvedeného k 26. marcu 2015 nárok na zaplatenie istiny 2790,59 eur, úroku 164,99 eur, nezaplatených poplatkov za poistenie 3,72 eur a úroku z omeškania 2,39 eur, ako aj z pokračujúceho úroku z omeškania zo sumy 2959,27 eur (istiny, úroku a poplatkov za poistenie) od 6. apríla 2015. Súd prvej inštancie jej však priznal len nárok na zaplatenie istiny 2521,34 eur, teda o 269,22 eur menej, a úrok z omeškania 2,39 eur, nárok na poplatky za poistenie a úrok jej nepriznal vôbec. Žalobkyňa však má ešte aj nárok na zaplatenie zvyšku istiny, ako aj vyčísleného úroku do 26. marca 2015 a nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 3,72 eur v celkovej výške 437,93 eur (269,22 + 164,99 + 3,72), ako aj pokračujúceho 5% ročného úroku z omeškania z tejto sumy od 6. apríla 2015. O trovách konania rozhodol podľa § 369 ods. 2, § 255 ods. 1 v spojení s § 369 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj "dovolateľka") z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421

ods. 1 písm. b) C. s. p. Uviedla, že odvolací súd rozhodol nesprávne, keď vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého po zosplatnení úveru z dôvodu jeho riadneho nesplácania dlžníkom, veriteľovi už neprislúcha nárok na zaplatenie dohodnutého úroku za poskytnuté peňažné prostriedky, ale má za čas po splatnosti úveru nárok požadovať od dlžníka iba úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Argumentovala tým, že pri úverovej zmluve ide o plnenie peňažného záväzku a to v dvoch rovinách, jednak vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky ako aj zaplatiť dohodnuté úroky. Z podstaty zmluvného úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov vyplýva, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá od okamihu ich reálneho poskytnutia až do doby ich vrátenia. Úrok z omeškania predstavuje zákonnú sankciu za omeškanie dlžníka so zaplatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich veriteľ môže požadovať, aj keď neboli dohodnuté. Keďže právna úprava úroku z úveru ako aj úroku z omeškania má dispozitívny charakter, je rozhodujúce ako sa strany sporu dohodli v zmluve; pritom môžu dohodou uplatnenie oboch inštitútov rôzne kombinovať. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenia § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Uviedla, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktorá skutočnosť zakladá vznik nového sankčného záväzku dlžníka vo forme povinnosti zaplatiť úroky z omeškania, čo samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Preto, ak veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru z dôvodu, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, má právo požadovať okrem vrátenia peňažných prostriedkov, aj zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v zákonnej alebo dohodnutej výške až do splatenia celej poskytnutej sumy. V tomto smere poukázala na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/12/2017 a rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Co/23/2017, sp. zn. 43Co/28/2017 a 43Co/7/2018, ktorých dôvody prevzala do svojho dovolania. Vo vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatnení dlhu odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/212/2014. Žiadala preto rozsudok krajského súdu v rozsahu výroku II a rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II zrušiť.

4. Žalovaný svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobkyne nevyužil.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmala vec a dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania treba zrušiť.

6. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa citovaného ustanovenia musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

9. Dovolateľka za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, považuje, či veriteľ má právo na zmluvne dohodnuté úroky z úveru od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, a to aj za obdobie po (predčasnej) splatnosti úveru. Takto zadefinovanú otázku treba

považovať za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku, jeho prípustnosť treba posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. Dovolateľka podala dovolanie 19.9.2018, kedy skutočne ňou nastolená právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. ňou podané dovolanie tak spĺňa všetky zákonom stanovené predpoklady prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že v čase po jeho podaní už najvyšší súd predmetnú otázku vyriešil, a to rozhodnutím zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020.

10. Následne dovolací súd pristúpil k posúdeniu, či je dovolanie aj dôvodné. Keďže preskúmaná vec je v okolnostiach skutkových i právnych podobná veci, o ktorej najvyšší súd rozhodol v citovanom rozhodnutí, dovolací súd prevzal jeho argumentáciu, z ktorej vychádzal.

11. V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd najskôr uviedol, že otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadrilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

11.1. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil.

11.2. Najvyšší súd ďalej uviedol, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu (aj v preskúmvanej veci) je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) ObZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods.2 OZ).

11.3. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 ObZ vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá ObZ je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

11.4. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

11.5. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by

dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

11.6. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa; podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná. Veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednávania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

11.7. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej (celková) výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný, za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

11.8. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ stráca v prípade dojednávania, ktoré umožňujú navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ.

11.9. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednávania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

11.10. Najvyšší súd na základe týchto argumentov dospel k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“.

12. Vec prejednávajúci senát považuje aj v predmetnom spore vyššie vyslovený záver najvyššieho súdu za prijateľný. Ak konajúce súdy založili svoje rozhodnutia v tejto otázke na inom právnom názore, podľa ktorého úroky z úveru po vyhlásení jeho predčasnej splatnosti prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť len úroky z omeškania), treba mať za to, že ich rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale aj (čiastočne) dôvodné, a teda, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Nakoľko nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

13. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací

súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.